

Mester Györgyi

Sün Samu és az elveszett tüske

Egy meseszép, verőfényes nyári délelőttön, szokott helyükön - a mandulafától balra, a tölgyfából ácsolt pad alatt -, gyűltek össze a barátok, **Tök Tóni, Krumpli Kázmér és Egérke**, hogy a kert életének legfrissebb eseményeit megtárgyalják. Egyelőre csak semmitmondó dolgokról esett szó, mivel egyik társukra várni kellett, **Sün Samu** még hiányzott a baráti körből.

Samu mindig pontos volt, most meg késett, ezért, kis idő elteltével, a barátok izgulni kezdtek érte.

- *Nem gondoljátok, hogy valami baj érhet?* - kérdezte a mindnyájuk között legaggodalmaskodóbb, egyben legfélénkebb természetű Egérke, aki általában, a baj leghalványabb előjelére is, azonnal és rettenetesen kétségbe tudott esni. Épp sorolni kezdte volna, hogy szerinte, milyen bajok érhettek Sün Samut, amikor emlegetett kis barátjuk apró lépéseit szaporázva, fujtatva, szuszogva bedöcögött közéjük.

- *Pedig úgy siettem* - nyögte ki végre, mire levegőhöz jutott a nagy „rohanástól”. - *Mihamarabb el akartam nektek mondani, hogy mi történt velem.*

- *Látjátok, én jó előre megmondtam, hogy Samut valami nagy-nagy baj érte!* - vetette közbe Egérke.

- *Hát, ahogy vesszük* - hümmögött Samu. - *Ugyanis letört és elveszett a bundámat alkotó egyik tüském fele. Az alsó része tűnt el az én szép kis tüskémnek. Hogyan fogom én azt pótolni? Nem volt még egy olyan ragyogóan fényesfekete, kedves, hegyes kis tüske a világon!*

A barátok először csak vigasztalgatták Samut, aztán elkezdték törni a fejüket, hogy hogyan is szerezhetnének új tüskét a barátjuknak.

Gondoltak egy nagyot és merészet, s nyomban el is döntötték, útra kelnek, kimennek a kertből az utcára, ahol azelőtt még sohasem jártak. Mert hát nagy a baj. Barátjuknak hiányzik az elveszett tüskéje, anélkül elhanyagolt lesz a külseje, gondozatlannak tűnik majd a bundája, pedig ez rá eddig nem volt jellemző.

Ahogy kiléptek az utcára nyíló kertkapun, azonnal ott tornyosult az orruk előtt egy hatalmas, égbe meredő, műanyag kuka. Már korábbról is ismerték ezt a barátságatlanak tűnő monstrumot, amely üresen az udvaron, telve az utcán szokott ácsorogni. Most azonban, amikor félve elmentek mellette, kiderült, egyáltalában nem is barátságatlan, nem bánt senkit, csak ártatlanul, csendesen álldogál, várva a sorsára, hogy a kukásautó begyűjtse a tartalmát, aztán majd visszagördítik a kapu túlsó oldalára, szokásos helyére.

A barátok lassacskán kezdtek megismerkedni a kapun túli, számukra eddig idegen világgal. Ahogy körbe-körbe járkáltak a kerítés előtti pázsiton, hol eldobált rágógumi, hol meg cukorka papírra letek, s még egy jégkrém pálcika is ott hevert a földön. Folyton kerülgetniük kellett az üres ásványvizes

palackokat, meg a kiürült sörös dobozokat is. Ők korábban el sem tudták képzelni, hogy míg a kerítés belső oldalán annyira nagy a rend és a tisztaság, a kerítésen kívül milyen sok a hulladék és a szemét. Ez azonban nem a ház lakóin múlott. Ők a maguk portáján mindig rendet tartottak, de egy üdülőtelepen, sajnos, sok a hanyag, rendetlen ember, aki felelőtlenül eldobálja a számára már felesleges hulladékot, haszontalan holmit, gyakran a más portája elé, mint ahogy itt is történt. A ház tulajdonosa ugyan össze szokta szedni az utcán is, a kerítése elé dobált szemetet, csak aznap még nem volt rá érkezése.

Ő bezzeg sosem volt rest. Vette magának a fáradságot, hajolgatott, bot hegyére szúrta, felcsipegette a portáját kívülről csúfító kacatokot, tudván, hogy amíg a papír zsebkendőt az eső egy idő után szétáztatja, a műanyagot, a sztaniolt és a fapálcikát bizony nem tudja hasznos anyaggá „feldolgozni” a természet. Ezzel a szeméttel szemben az anyatermészet tehetetlen.

A barátok gondoltak egy nagyot, elhatározták, hogy segítenek a háztulajdonosnak: Tök Tóni az üres műanyagpalackot meg a sörös dobozokat a kuka mellé görgette, Sün Samu a tüskéire tűzte a papírdarabokat, Krumpli Kázmér meg a fagyipálcikával vette fel a harcot.

Amikor már minden szemét a kuka mellett volt, a barátok egymás hátára álltak. A legtetejére Egérke került, akinek társai feladogatták a hulladékot és ő azokat a kukába mind beledobta. Félénk volt, de hihetetlenül erős! Erőt adott neki a tudat, hogy valami jót cselekedhet.

A kerítés előtt a gyepen hamarosan egy darab szemét sem maradt, csak az apró százsorszépek virítottak ki kerek fejcskékjükkal a harsányzöld, szépen ápolt gyepből.

A barátok a jól végzett munka örömeivel végre megpihenhettek, amikor Egérke hirtelen felkiáltott:

- *Te Samu! Neked nem is vészett el a tüskéd fele!*

- *Nem?! Hát hol van?*

- *Hogy hol? Ott a hátadon, csak kicsit benyomódott a bundádba!*

Együttes erővel segítettek Samu bundájából a felszínre tuszkolni, húzni a félig elbújt tüskét. Nagy volt az öröm! A barátok boldogan másztak vissza a kerítés rácsai között az udvarra, hogy azután a kertben tovább éljék dolgos hétköznapjaikat.

